

Forfatter: Johannes Theobald Stein, 1870-1944

Titel: Udrag fra BREV TIL: Stein, Karen Sophie FRA: Stein, Johan Carl Hendrik Theobald (1858-08-10)

Citation: Johannes Theobald Stein, 1870-1944: "Billedhuggeren Theobald Stein", i *Billedhuggeren Theobald Stein*, VILHELM TRYDES BOGHANDEL, s. 39. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002086981-000-shoot-idm140619159762992.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Billedhuggeren Theobald Stein

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

. . . Sorrent ligger paa en høj Skrænt tæt ved Havet, og vort Hotel, »Cucumella«, ligger lidt udenfor Byen omgivet overalt af Haver og Orangelunde. Fra vor store Loggia have vi en vid Udsigt over Middelhavet; i Baggrunden skimtes Neapel, til højre have vi Vesuv tæt ved os og til venstre gaar Solen hver Aften ned bag Ischia og Procida. Her er mageløst dejligt. Vesuv er nu fuldkommen rolig, det ryger jo bestandig fra Toppen og om Aftenen ses endnu bestandig glødende Lava fra den sidste Eruption i Maj. For 14 Dage siden vare vi deroppe. Med Æsler og Heste toge vi fra Resina. Der fører en fortrinlig Chaussé et godt Stykke op til man naar den saakaldte Eremitbolig, men her ophører ethvert Spor af Civilisation, og man har for sig en Lavamark som Nørrefælled før man naar Keglen. Denne Mark er saa behagelig at gaa paa som en frussen opløjet Mark og man har næsten tilsat Kræfterne før man naar det egentlige Bjerg. Ved Eremitboligen meldte sig 12 Mand for at transportere os til Toppen. Damerne toge Plads i Stolene, der hvilede paa Stænger og bæres paa Skuldrene hver af 4 Mand. Hagberg og jeg vilde hjælpe os selv, og, hvor trættende det end er, saa foretrækker jeg det dog for det gyngende Sæde paa Folkenes Skuldre, især da ved Opstigningen Stolen kommer til at hænge bagover. Surere Penge bliver ikke fortjent af nogen end det Par Skilling, disse Portører faa for denne Tur, der varer 2 a 3 Timer. De slide mere som Dyr end Mennesker paa disse for et enkelt Menneske ufremkommelige Steder. Man maa klavre i en betydelig Skraaning fra den ene Lavablok til den anden, ofte ruller Stenen bort fra Fødderne, og man falder og ikke blødt. At det saa halsbrækkende ud, naar en af Bærerne faldt og Stolen kom ud af Ligevægt, kan Du begribe. Paa Halvvejen kunde jeg ikke mere saalidt som Svenskeren, og vi toge fat i et Toug og bleve trukne op ad Resten. Endelig naaede vi Maalet, Toppen af Vesuv. Ligesaa lidt som man nogensinde gjør denne Tur igjen, ligesaa lidt vil man undvære at have set denne højst mærkelige Natur. Man har for sig en meget betydelig Plæne af varm Lava med dybe Revner, hvorfra en utaalelig Hede strømmer ud. Luften tæt ved Jorden flimrede som naar s. 40 man ser over et hedt Fyrfad, og Røgen hvirvlede i Vejret fra de to Kratere. At der paa hele Bjerget ikke voxer et Græsstraa er begribeligt, og dog troede jeg paa Toppen at se en hel Plæne af Smørblomster og Evighedsblomster, der skinnede saa gult i Solen. Dog, det er alt Svovl. Vi rakte os over Randen af Krateret og kastede Stene derned, som jeg ikke hørte falde. Vi gik alle med Lommetørklæderne for Næsen for Svovldampene, der generede meget. Jeg var nær ved at quæles og styrtede afsted til et Sted, hvor man kunde aande. En Mand var fulgt med fra Eremitboligen med en Kurv med Æg, Frugt, Brød og Vin, Lacrimæ Christi, og efter at han havde kogt Æggene ved at lægge dem over en Revne paa Jorden styrkede vi os til Nedturen. Denne gaar gennem Asken, der beklæder Bjerget paa den anden Side. Det gaar bedre end Opstigningen. Med en Mand under hver Arm travede Laura og Fru Drewsen rask afsted, medens de sank i Aske stundom til Knæene. Denne Tur kunde nær bleven fordærlig for mig; men Vorherre er Daarernes Formynder, siger Frk. Kall, og det maa jeg sande. Jeg var i Spidsen og vilde løbe hurtig ned. I Førstningen gik det meget godt, men snart kunde jeg ikke mere standse, jeg var ikke længere Herre over mine Ben, der tog længere og længere Skridt, og jeg forudsaa, at jeg maatte styrte paa Hovedet ned ad Bjerget. Jeg var i saa voldsom Fart, at Hatten røg af. Endelig styrtede jeg paa Hovedet, idet jeg saa smaat sagde addio til Verden. Jeg tænkte slet ikke paa min unge Kone, hvorover jeg senere hjærtelig skammede mig, men kun: »Nu er det forbi med Kunsten«. Jeg gjorde nogle Kuldbøtter, indtil en Lavablok standsede mig. Jeg var saa forslaaet, at jeg knap kunde rejse mig. Føreren skændte paa mig og sagde, at paa den Maade havde en Englænder brækket Halsen. Min var Gudskelov hel, og med en Mand under hver Ann humpede jeg ned. Ved Eremitboligen traf vi atter vore Heste, og nu gik Vejen tilbage til Resina. Jeg var uheldig den Dag. Min Hest styrtede med mig og jeg gled ud over Hovedet paa den til mine Klæders totale Ruin. Næste Dag indfandt Føreren sig og anmodede om Excellençaens Benklæder, som hans Kjenderblik strax havde taxeret til Kassation. Endskjønt her er saa herligt, længes jeg dog efter, at disse tre Uger skulle gaa. De skille mig fra Rom og mit Arbejde.«